

*„Tartsátok tiszteletben e napot, melyen a nép szava először megszólalt.
Március 15-ike az! Írjátok föl szíveitekbe és el ne felejtsetek!”*

Kedves ünneplő egybegyültek, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ünnepelni jöttünk, mert megszívleltük Jókai örökérvényű felszólítását, és mert emlékezni akarunk nemzetünk történelmének örök üzenetet hordozó eseményeire. Készülve a mai napra, az ünnepre, próbáltam magam elé képzelni a reformkor eseményeit, az 1848 márciusát megelőző hónapokat, a pesti fiatalok érzéseit, gondolatait.

1847. november 12-én megnyílt Pozsonyban az országgyűlés. Sokan várták, remélték a változásokat. Teltek múltak a hónapok, és nem történt semmi. Úgy tűnt, hogy ez az országgyűlés is meddő és eredménytelen vitákba, szócséplésbe fog fulladni.

Így következett el az 1848-as év. Valami megmozdult Európában. A pesti fiatalság várta a változást, követte az eseményeket, és izgatottan vitatta az itáliai és a franciaországi forradalom hírért.

Kossuth, megérezve a változások szelét, március 3-án hatalmas szónoklattal felirati javaslatot terjesztett be az alsóháznak. Követelte nemcsak Magyarország, hanem az örökös tartományok számára is a modern alkotmányt és a polgári átalakulást. Az alsóház a javaslatot elfogadta, de a felsőház megint csak időhúzó taktikához folyamodott. Kossuth, megunva a halogatást, már a főrendi ház kikerülésével akarta a feliratot a király elé juttatni.

És akkor a forradalmi hullám elérte a császárvárost, Bécsset is. Március 13-án Bécs a forradalmárok kezébe került.

A pesti fiatalok a bécsi forradalom hírére meglegelték az országgyűlés tehetetlenségét és a tétlenséget. Március 15-én hatalmas tömeg éltette a Tizenkét pont ellenzéki programját, és mámorosan skandálta a Nemzeti dal refrénjét: *„Esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!”*

A főrendek végre elfogadták a feliratot, és március 15-én Pozsonyból elindulhatott az országgyűlési küldöttség a császárvárosba, hogy a feliratot a császárnak átadja.

Bécsben a tárgyalások éjjel-nappal folytak, drámai jelenetek kíséretében készült a március 17-i leirat. Kossuth a következő szavakkal adott számot polgártársainak a bécsi eseményekről: *„A márciusi napok nem ember míve. Az örökkévaló Istené. Nekem csak annyi mívem volt benne, hogy határozottan megragadám az események fonalát.”*

V. Ferdinánd a pesti eseményekről értesülve nem merte visszautasítani a beadott feliratot, kinevezte gróf Batthyány Lajost miniszterelnöknek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ma ünnepelhetünk! És szükségünk is van az ünnepekre. Szükségünk van azért, hogy megszakítsuk a hétköznapiok egyhangúságát, hogy megpihenjünk, hogy emlékezzünk. Szánjunk rá egy kis időt, emeljünk le a polcra egy Petőfi-kötetet, vagy az interneten keressünk rá a megemlékezés soraira. Idézzük fel a történelmi eseményeket baráti körben, a családban. Rohanó világunkban álljunk meg egy pillanatra, legyünk büszkék arra, hogy 1848 milyen nagy neveket adott a magyar- és a világtörténelemnek. Így tudunk majd igazán ünnepelni, és így lesznek az ünnepek részeseivé életünknek. Köszönöm, hogy meghallgattak. Mindenkinek tartalmas, szép ünnepnapot kívánok!

Éljen a nemzet, éljen a haza!